

— Τί δύναται λοιπὸν νὰ πράξῃ ;

— Νὰ μᾶς χωρίσῃ !

Προφέρουμε τάς λέξεις ταύτας ή πλανιθεῖσα γυνὴν προσήλου επὶ τοῦ ἔραστοῦ αὐτῆς βλέψῃ μα δεινῆς ἀγωνίας. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς φρικώδους νυκτός, πήτις παρηκολούθησε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἔξωργισμένου συζύγου, μετὰ σατανικῆς ψυχραιμίας βασανίσασα κατὰ νοῦν πάσας τὰς πιθανὰς λύσεις, δις οὗτος ἡδύνατο νὰ προσδῶῃ εἰς τὸ ζῆτημα, μίαν μόνην ἐξ ὅλων εὔρε πικράν καὶ ἀφόροτον : τὸν ἔξαναγκασμὸν ὅπως ἀπαργνηθῇ τὸν ἔραστὴν ! . . . καὶ αὕτη μόνην ἀκριβῶς ἀπέρρεε κατ’ ἀμετάτερεπτον λογικὴν ἐκ τῆς τελικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ συζύγου. Ὡς ἑκεῖνος ἐξηνάγκαζεν ἑαυτὸν ὅπως ὑποτάξῃ τὴν πολυπόθητον ἐκδίκησιν εἰς τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου αὐτοῦ, θὰ ἔξεβιάζετο καὶ αὐτὴν ἐπὶ τέλους ὅπως θυσιάσῃ τὸν ἔρωτα. Τοῦτο πρὸς αὐτὴν ἥτο ίσδον πρὸς τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς. Προσεπάθησε δὲ ὅπως ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, πᾶν θὰ ἔβλεπε προσγιγνομένην εἰς τὸν Δανιὴλ ἐκ τῆς τρομερᾶς ἑκεῖνης φράσεως νὰ κατανοίσῃ ἐάν οὗτος πήγαπα αὐτὴν μετ’ ίσης ζέσεως. Ἐκεῖνος δὲν ἐδίστασεν, ἀλλὰ μετὰ ζωηρότητος, πήτις ἐνεψύχωσε τὴν ἐκνενευρισμένην γυναῖκα, ἀνέκραξε.

— Τὸν προκαλῶ !

Καὶ ἐπὶ στιγμὴν σηγήσας εἰς βαθεῖς λογισμούς, εἶπεν ἐκ νέου μετά τίνος ὄργης.

— Ἀλλως τε πᾶς δύναται νὰ τὸ πράξῃ :

— Δύναται νὰ μὲ ἀποσύρῃ μακράν τῶν Παρισίων.

— Δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ! γυνὴ ὡς σὺ δὲν ἐπλάσθης διὰ νὰ ταφῇ εἰς τὴν σιγὴν τῶν ἐπαρχιῶν.

‘Η Λουΐζα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν σύννους.

— Ἐπλάσθην διὰ νὰ σὲ λατρεύω, Δανιὴλ, καὶ δι’ οὐδὲν ἄλλο· τὰ λοιπὰ εἶναι μηδὲν πρὸ ἔμοῦ· ἀν τὸν βεβαίᾳ ὅτι θὰ σὲ βλέπω, ὅπως μέχρι τοῦδε, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης λύπης θὰ ἔψευγον, ἀδιάφορον ποῦ. Τοὺς Παρισίους ἀγαπῶ όχι διὰ τὸν κόσμον, οὔτε δι’ ἄλλο τι, ἀλλὰ διότι εὑρίσκειμι σὺ ἐνταῦθα, διότι ἐδῶ εὑρίσκω σέ !

— Ἀλλὰ ἐάν σὲ ἀπομακρύνῃ, δὲν δύναται νὰ σὲ φέρῃ ἀλλαχοῦ, εἴμην εἰς Νεβίλλην· θὰ μεταβῶ λοιπὸν εἰς Μοντιβιλλέ.

‘Εκεῖνη προσέβλεψεν αὐτὸν θιλερδῶς.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ στενοχωροθῆῃς, ἀν μείνης ἑκεῖ ἐπὶ μακρόν, καὶ δὲν θὰ δυνηθῆῃς ν’ ἀντιστῆῃς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἐπαναλάβῃς τὸν συνῆθιν βίον σου.

— Μὲ νομίζεις πολὺν ἐλαφρόνουν, Λουΐζα, ἀλλ’ ἀπατᾶσαι. Γνώριζε ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει εἴμαι ἔτοιμος νὰ καταβάλω πολλοὺς ἀγῶνας πρὸς χάριν σου.

— Καὶ θυσίας ἀκόμη ; πρώτησεν ἑκεῖνη ἔξαναγκάζουσα ἑαυτὴν ὅπως μειδιάσῃ.

— Ἀλλ’ ἐπίτρεψόν μοι νὰ δοι εἰπω ὅτι δὲν ἔψηθασεν ἀκόμη η στιγμὴ η κατάλληλος ὅπως σκεψθῶμεν περὶ εὐδαιμονίας, ἀλλὰ πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ σκεψθῶμεν περὶ τῆς ζωῆς μας αὐτῆς. Ἄν ὁ σύζυγός σου ἀπισθοδρόμησεν ἄπον ἀπαξ ἀποφασίσας νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ σοῦ, δὲν εἴμεθα βεβαίοι ὅτι θὰ ὀπισθοδρομῆσῃ καὶ πρὸ τῆς κατ’ ἔμοῦ ἐκδικηθεῖσεις. Μέλλω ἐφεξῆς νὰ ἔχαρτῶμαι ἐκ τῆς ιδιαιτέρας αὐτοῦ δια-

θέσεως, τὶς οἵδε δὲ τὶ προκύπτει ἐκ μιᾶς μόνης συναντήσεως μετ’ ἔμοῦ ;

— “Ω, γνωρίζω ὅτι εἶδαι γενναῖος· ἀλλ’ ὀπωρεύποτε, οὐδὲν φοβοῦμαι οὔτε διὰ σέ, οὔτε δι’ αὐτόν. Οὐδὲν γνωρίζει περὶ σοῦ· καὶ τὸνομά σου ἀγνοεῖ ἀκόμη.

Ἐλαφρὸν νέφος, οιονεὶ ὄργης ἀδιόρθατος σκιὰ ἐπέψυσε λαθραίως τὸ μέτωπον τοῦ Δανιὴλ ὑπὸ τὴν ιδέαν ὅτι ἐκαλύπτετο ὑπὸ μυστηρίου πρὸ τοῦ συζύγου, ὅτι σχεδόν ἐκρύπτετο ἀπ’ αὐτοῦ.

— “Εσοῦ συσχός, τῇ εἰπε μειδιῶν καὶ πάλιν· εἰς ἐκ τῶν φίλων του θὰ ἀναλάβῃ ὅπως τῷ διανοίξῃ τοὺς ὄφθαλμούς, διότι διὰ τοιαύτας ὑποθέσεις εὐρίσκονται φίλοι πολλοὶ πάντοτε. Ἀδιάφορον δύμας ! Θὰ συμβῇ ὅτι πέπρωται, ἀλλ’ ἐνόσῳ ἐγὼ ζῶ, ἐσθιαίσθαις φίλων πολλοῖς πάντοτε. Αὕτη ἦτο η κυρία λέξις ἣν ἑκεῖνη ἀγέμενην, ἀκτίς δὲ γλυκείας χαρᾶς ἐφώτισε παρευθύντες τὴν εὐγραμμὸν ψοφῆν της, τὴν ὁποίαν τέως η δακτύλη μορφής εἶχεν. Ἡγεθθεὶς καὶ διπυθέτησεν ἐκ νέου τὴν ἀραιάν αὐτῆς καλύπτραν, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Δανιὴλ, δεῖται τὴν ἡστάσθη λέγων,

— ‘Αναχωρεῖς πόδι ;

— Μόλις κατώρθωσα νὰ διαψύγω διὰ μίαν μόνην στιγμὴν. ‘Αναλογίσθητη τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων, καὶ κρίνον πόσον εἶναι ἀναγκαῖον τὸ νὰ λαμβάνω προφυλάξεις. Τὴν ώραν ταύτην εὐρίσκομαι κυριολεκτικῶς εἰς τὸ ἔλεος τοῦ συζύγου μου.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀγαπητή μοι, εἰπε μετά τρυφερᾶς χάριτος· ἀποφεύγω μερ’ ὑπερευλαβείας τὸ νὰ δεινώσω τὴν θέσιν σου καθ’ οιονδήποτε τρόπον, καὶ μοὶ ἀρκεῖ ἄλλως τε η λύπη, τὴν ὁποίαν δοκιμάζω, βλέπων ὅτι δὲν ισχύω νὰ τὴν φελτιώσω οὐδὲ κατ’ ἐλάχιστον.

— Εἶσαι ἀγαθός, εἶπεν ἑκείνη ωποτομένη εἰς τὰς ἀγγάλας αὐτοῦ καὶ στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ ὄμου του τὴν κεφαλὴν, ἐνῷ τοὺς ὄφθαλμούς της ἐπλημμύρουν τὰ δάκρυα.

Θλίβουσα δὲ αὐτὸν πυρετώδῶς. ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς κεκομμένης.

— Δανιὴλ, ἐάν, ἐν τούτοις, ηναι αὐτὴν η τελευταῖα φορὰ καθ’ ην βλεπόμεθα.

— Τρελλὴ ! Τί φοβεῖσαι ; ποια δύναμις ἄλλη ἐκτὸς τῆς θελήσεως ἡμῶν εἶναι ίκανη νὰ κατανικήσῃ τὸν ἔρωτά μας ; εἶσαι διατεθεῖμένη ν’ ἀποστραφῆς ἀπ’ ἔμοῦ ; οχι ! λοιπόν, μοὶ ἀνηδύχει. Δὲν ἀπέθανα ἐγώ, ζῶ ἀκόμη, καὶ ἀν ἐδχημάτισα στερράν ἀπόφασιν ἵνα μὴ φονεύσω τὸν κ. Ἐρεβέλεν, στερράν ἀπόφασιν ἐσχημάτισα ἐπίσθης ἵνα μὴ ἐπιτρέψω νὰ φονεύσῃ ἐμὲ ἐκεῖνος. ‘Ωστε, ἀνάλαβε θάρρος καὶ διαύγειαν πνεύματος, διότι, φιλάτη, δὲν σύμφερε βεβαίως τὸ νὰ ἐπιδείξῃς αἰσθηματικότητα κατὰ τοὺς συμβιβασμούς, οἵτινες δυνατὸν νὰ δοι προταθῶσι· δὲν εἶδαι δέρμα, ἐσθιό δὲ διορατικὴν παντί, ὅπερ θὰ διαμειθῇ μεταξὺ τοῦ συζύγου σου καὶ σοῦ.

— Η νεαρὰ γυνὴ μετά τινος ἐκπλήξεως προσεῖδεν αὐτόν, ὑπὸ τὸ ἄκουσμα τῆς συμβούλης, πὴ τῇ ἀπούσης δυνατεῖς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως της, οιονεὶ ἐπιθυμῶν ὅπως ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῆς, κατακαλύπτουσα τὰς προγνωστικὰς διαβεβαιώσεις τῆς στοργῆς, βασιλεύη ἀπολύτως η ιδέα τοῦ συμφέροντος· ἀλλ’ εἰ-

δεν αὐτὸν τόδῳ ὡραῖον, νεαρὸν καὶ γελάνεντα, ὥστε οὐδόλως ὑπώπτευσεν ὅτι πῦρνατο νά ἐνδικθέηρ αὐτῷ ἀλλο τι εἰμὶ ἢ εὐδαιμονία της, τινὲς δὲ πρόνοιαν αὐτοῦ ταῦτην ἀπέδωκεν εἰς τὸν ζωγόνον ἔρωτά του πρὸς αὐτήν.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ περιεπτύχθη αὐτὸν ἐκ νέου,
καθ' ὅτι πικρὰν ἐδοκίμαζε θλῖψιν ἀπομακρυνομένην
αὐτοῦ, εἴτα δὲ ἀσπασθεῖσα αὐτὸν ἄπαξ ἔτι, καὶ κα-
πνίγουσα τοὺς πικροὺς στόνους της, ἐξῆλθε καὶ ὥρ-
μησε γοργῶς πρὸς τὴν κλίμακα, ἐν ᾧ ἐκεῖνος βρα-
δεῖ βῆματι ἐπανήρχετο εἰς τὸ κωμιοτήριον αὐτοῦ.
Ἐκάθιδεν ἐπὶ τοῦ ἀνάκλιντρου ἔνθα πρὸ δὲ διήγον π-
ιροῦστο τὰς ἑγηγένεις τοῦ πολυνόμου Βόουελ, καὶ
ἀνάτας σιγάρον, ἐβυθίσθη εἰς λογισμούς.

Ούδελως ἐτάρασσεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς προσωπικῆς εὐθύνης τὸ ἐπεισόδιον, ὅπερ ἐθόλου τὰς μετά τῆς Λουΐζης ἀθεμίτους σχέσεις αὐτοῦ. Οὐδὲν ἄλλο τῷ ἐφαίνετο τοῦτο, ἢ φροντίς τις μόνον περιπλέον, πῖτις δι' αὐτόν, πανθυμολογουμένως εἰδικὸν περὶ τὰ τοιαῦτα, ἥτοι ἵστη τῷ μηδενί. Δὲν διέβλεπε μέγαν κίνδυνον ἐν τῇ πιθανότητι τοῦ νὰ διασταυρώσῃ τὸ ξῖφος μεθ' ιούχου βιομηχάνου, ἐὰν δὲ οὗτος, ἀνοίτως ποιῶν, ἔξελεγε τὸ περιστροφόν, θὰ ἐπινύξανε τὸν ἴδιον αὐτοῦ κίνδυνον ἔτι γιᾶλλον, διότι οὐδὲ θὰ τῷ ἔγενε κανὶ εὐκαιρία δπως ἐπιδειξῃ γενναιότητα. "Οθεν δι' έαυτὸν οὐδέλως ἐφοβεῖτο, ἀλλ' ως πρὸς τὰς περιπλοκὰς τὰς ἐπαπειλούσας τὴν Λουΐζαν ἔμεινε σύννους ἐπὶ πολὺ.

Ούδέποτε ἔσχεν ἐθεωμένην θελκτικωτέραν αὐτῆς· τὸ σύνολόν της προκαλοῦν ἐπαίνους περὶ τῆς λεπτότητος τῆς καλαιοσθησίας αὐτῆς, τῷ παρίστα τὴν ὑπερτάπτην ἐκζήτησιν τῆς κομψοπρεπείας, πρὸ τῆς ὄποιας ὁ ἔρως οὐδέποτε ἀγαθεύεται. Ωραία τόδον, ὅσον οὗτος ἐπόθει, καὶ ἀνυπερβλήτως περιπαθής, πλουσία καὶ μεγαλοπρεπής ὑπεράγαν, ἐπεφοίτα πρὸς αὐτὸν περιβαλλομένη ὑπὸ ιδανικῆς τινος ἀτμοσφαίρας πολυτελείας διπνεκοῦς. Ἡτοι πὸν οὐδὲώδης γυνή . . . πλὴν μάτιο οὐ ὀνειρώδης αὐτοῦ εὐδαιμονία ἔμελλε νὰ παραβλασῇ σπουδαίως ὑπὸ τῆς ἕδη γεννωμένης κρίσεως; καὶ ἐν τίνι μέτω;

— Ἡ ταλαιπωρος! διενοίθη· πᾶς κατατεταγμένη, θὰ πᾶς τρομερὸν ἄν δὲν τῇ ἐνέγκενον ἐγώ τὸ θάρρος· ἀλλ' ἄν προαγματί ὁ Ἐρβελὲν αὐτὸς ἀποφασίσῃ νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ, θ' ἀναγκασθῶμεν, ὅσῳ κανὸνται τοῦτο λυπηρόν, νὰ χωρισθῶμεν, ἐκτὸς ἔαν εἰκείνη προδαΐῃ νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε καὶ τὰ πράγματα ταξινομοῦνται πρὸς τὸ συμφέρον μου. Ἐχει δύκινοςεστάτην περιουσίαν τὸ ζῶον τοῦτο, ως εἶναι πασίγνωστον. Οταν ἐνυψηθεῖθο οὐδὲν είχεν, οὐθενὸς πλοῦτος ἀνύκει εἰς ἀμφοτέρους. Τὸ ἡμίσιο μόνον τοῦ θιδαυροῦ τοῦ ὅποιου εἰδίημονες ἀνθρώποι τὸν κρίνουσι κάτοχον, θὰ ἔξαρκέσῃ πρὸς ἀρίστην εὑμάρειαν εἰς τὴν γυναικά του. Ἐλευθέρα, πλουσία καὶ ὕδραια ἡ Λουζία ἔχει τότε πρὸς αὐτῆς δέκα δλα-ΐτη ήδυπλαθεστάτου βίου τὸν ὅποιον θὰ συμμερισθῶ.

Χαίρων δ' ἐτί τῷ τερπνῷ τούτῳ συμπεράδύματι, οὐ Δανιὴλ προσεκάλεσε τὸν θαλαμηπόλον αὐτοῦ καὶ ἐνδυθείς, ἀνεχώρησεν ὅπως γευματίσῃ, παρὰ τῷ βαρύνων Ράινσφελδ.

Ἐπανελθών οἶκαδε περὶ τὸν τοίτην ὥσταν τῆς πρωιάς ὁ Δαβὶδ Ἐοβελέν, κατεκλιθό, δῆμας μὴ προ-

δῶσῃ εἰς τὰ δύματα τῶν ὑπορετῶν του τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ ταραχήν. "Ωφεὶλες νὰ ζήσῃρ, ἐπομένως ἐνδεῖ δι τὴ ἐπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τρόπον ζωῆς ἀνάλογον πρὸς τὰς ἔξεις αὐτοῦ. Ἀλλὰ πεσών εἰς τὸν κλίνην δὲν ἐκοινήθη, τοὺς ὄφθαλμοὺς δὲ ἔχων εὐρέως ἀνεψημένους ἀνεπόλει τὸν ὁδυνηρὸν συμφοράν του, ἔως δι τοῦ νὰ ἀγνῇ κατέλαβεν αὐτὸν οὐδὲ ἐπὶ στηγμὸν παραδοθέντα εἰς ὑπνον. Ἡτο καδυντετοριμένος ἐκ κοπώσεως, ἀλλὰ ἐν τῷ σώματι τῷ κεκυπότι εἰργάζετο ἀδαμάστως ν ἔξεγνηρεμένη διάνοια.

Ἐγεοθείς, ἐν ᾧ στιγμῇ ἥχει ἡ ἔβδομη ὥρα ἐπὶ τοῦ
ἐκκρεμοῦσ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ὃπου
εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης πολλὰς ἐπιστολὰς τῆς χθές.
Ἐζήτησε τέιον παρά τῶν θεραπόντων ὡς καθ' ἑκά-
στην, καὶ ἔφαγεν ὅπως ἀναλάβῃ δυνάμεις καὶ ὅπως
μὴ ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ ἐπιτρεασθῇ ἐκ τῆς κενότητος
τοῦ στομάχου, μετ' ιδχύος δὲ τῆς βουλήσεως ὑπεραγ-
θρώπου ἀναμένων τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὕστερε τὸν
μετὰ τῆς γυναικός του συνέντευξιν, ἤρξατο ἀποσθρα-
γίζων καὶ ὑπογράφων τὰς ἐπιστολὰς ὡς συνήθως.
Κατὰ τὴν δεκάτην προσκαλέσας τὸν γραμματέα αὐ-
τοῦ, τῷ παρέδωκε τὴν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀπέστει-
λεν ὑπερέτην τινὰ ὅπως ἐρωτήσῃ ἐάν ἡ κυρία εὐθί-
σκετο εἰς τὰ δώματα αὐτῆς.

Τότε ἔμαθεν ὅτι ή κυρία πρὸ μηδοῦ ἐξῆλθεν εἰ-
ποῦσα ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ περὶ τὴν ἐνδεκάτην. Ρωτὶς
βαθεῖα διηνδάκωσε τὸ μέτωπον αὐτοῦ! . . . « Ἐσπευ-
σε πρὸς τὸν ἑραστήν της ὅπως ἀποφασίσωσι τὰ κατ'
αὐτούς! » ἐσκέψατο, βαρεῖα δὲ μελαγχολία κατεπά-
γωσε τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Φεύ! ὅτοια συμφορά, τὸ
ν' ἀπολέσῃ πᾶν πᾶσαν ἐμπιστοδύννην, τὸ γ' ἀναγκα-
σθῆν νὰ ὑποπτεύῃ πᾶσαν ἑκείνης πρᾶξιν, νὰ σχολιά-
ζῃ πᾶσαν σκέψιν, νὰ ἐρημώσῃ ἐν τῷ ίδιῳ του οἴκῳ,
ώς ἔχθρός εις ξένον ἔδαφος!

"Ω! σκληρά, σκληρά ἀνάγκη, πρὸς ἣν μετὰ μεγίστου πόνου θὰ συνεμορφοῦτο αὐτός, δεστὶς οὐδέποτε ἔκρυπτε τοὺς φόβους αὐτοῦ ή τὰς ἐλπίδας, αὐτὸς δεστὶς εὔρισκεν φείποτε ἐν τῇ στογυικῇ ἐκμυστηρεύσει καταπροάψιν τῆς ἀγρίας λύπτης καὶ ἐπανύκσιν τῆς ἥδειας χαρᾶς. Σκληρά ἀνάγκη τὸ νὰ καταστῇ ἥδη ψυχρός, ξηρός, ἄτεγκτος, τὸ νὰ καταστέλλῃ ἐρωμένως πᾶσαν αὐτόματον διάχυσιν τῆς ψυχῆς του, ἐκ φόβου μὴ ἐκπέσῃ πρὸ τῶν ιδίων αὐτοῦ οὐμάτων, ἀφοσιούμενος πάλιν πρὸς ἑκείνην, πήτις οὐδένα πλέον ὥφειλε νὰ κατέχῃ χῶρον ἐν τῷ ἥθικῷ αὐτοῦ βίῳ, καίτοι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον διπύθυνεν ἀπολύτως τὴν γαληναῖαν αὐτοῦ ζωὴν!

Θὰ πᾶντα ἄρα νὰ τηρήσῃ ταῦτα ; ἐπὶ στιγμὴν
ἀμφέβαλε, καταληφθεὶς δὲ ἐκ νέου ὑπὸ ἀπελπιδίας,
οὐαὶ πᾶτο κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς δύνης, ἐβυθί-
σθη εἰς ἀποθάρρυνσιν τόσην, ὡστε διηρωτάτῳ ἀν-
ζωῆς τοιαύτης δὲν πᾶτο γλυκύτερος δὲ θάνατος. Κατὰ
τὰς μαύρας ταύτας στιγμάς, αἰτινες συγχρονίαι τῷ ἐπῆλ-
θον, δακρυνθεσδα πᾶνταχρις μορφὴν τῆς τρυφερᾶς θυ-
γατρός του ἐπεφοίτα φανταστικῶς πρὸ τῶν ὄμμάτων
αὐτοῦ, καὶ δλος ἀφίεμενος τότε εἰς τὴν ἀναλλοιώτων
περιπλοκὴν τῶν ἐπὶ γῆς πήθικῶν σχέδεων του, κατε-
νόει δι τὸ δὲν ἀνῆκεν εἰς ἔαυτόν, δι τὸ δὲν ἐδικαιοῦτο
δπως διαθέσῃ τὰ κατ' αὐτόν, δι τ., τέλος, πρὶν πᾶν προ-
παρασκευάσῃ τὴν ιδίαν αὐτοῦ πίσυχιαν, ὥφειλε νὰ
έξασθαλισῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τέκνου

του. Άντλων ποιάν τινα ήρεμίαν ἐκ τῶν συλλογισμῶν τούτων, παρεκίνει ἔαυτὸν πρὸς γενναιότητα καὶ θάρ-
ρος, ἀλλὰ δῆσιν δήποτε κάν ηθούσθι τιχὺν κατὰ τὰς
σχετικῶς ήρεμωτέρας στιγμάς, ύψιστατο ἔτι καὶ κατ'
αὐτὰς φρικωδεστάτους πόνους.

“Οτε κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἡ θύρα τῆς εἰσό-
δου ἀνοιγεῖσα, ἐκλεισθῇ ἐκ νέου, ὁ Δαβὶδ, κρυβεῖς
ὅπισθεν αὐλαίας, εἶδεν εἰσερχομένην τὴν ἄπιστον
σύζυγον, πῖτις, μελανείμων καὶ πεπλοφοροῦσα, κατε-
δεικνύετο ὑπὸ τῆς εἰρηνικῆς στάσεώς της ἀπὸ πολ-
λοῦ εἰθισμένη εἰς τὸν τοιαύτην δραπέτευσιν.

‘Ηρεμία τοσαύτη, συνήθη τακτικὴν μαρτυροῦσα,
ἔξηψεν ἡφαιστείως τὸν δργὸν τοῦ δυστυχοῦς μετὰ
σκιρτώσης δὲ καρδίας διπυθύνθη οὕτος εἰς τὸ δια-
μέρισμα αὐτῆς. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν,
ἔνθα ἔκεινη, ὡς κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς χθές, ἐκάθοτο
πρὸ τῆς ἐργαστηρίου τραπέζης της. ‘Ισως τὸν ἀνέ-
μενον ἕδη, διότι ἰδοῦσα αὐτὸν ἀμέσως ὠρθόθη, καὶ
προσποιούμενην θαρραλέον ἕθος, ἐστηρίχθη ἴσχυρῶς
ἐπὶ τοῦ ἐπίπλου ἔκεινου. ‘Ο Δαβὶδ παρετήρησεν ὅτι
ἔρριγει, ἀλλὰ οὐχ ἕττον ἡ μορφὴ τῆς ἑτήρει τὴν συνή-
θην ἀγέρωχον ἐκφοράσιν. Ἐπλοιάσθε πρὸς αὐτήν, νεύων
δὲ πρὸς αὐτήν ὅπως καθίσῃ, ἐστήριξε τὴν ράχιν ἐπὶ
τῆς ἑστίας καὶ εἶπε, βραδέως λαλῶν ὅπως οὕτω πε-
ριστείῃ τὴν καταπνίγουσαν αὐτὸν συγκίνησιν.

— ‘Η συνεννόησις τὴν ὅποιαν ἔλαβον μεθ’ ὑμῶν
χθὲς ἑσπέρας μοὶ ἐφάνη ἀτελής, διότι ἀν σᾶς ὑπέδειξα
γενικῶς ὅποιαί τινες εἶναι αἱ ιδικαὶ μου προθέσεις,
ὅποιαί εἶναι ὅμως αἱ ιδικαὶ σας δὲν σᾶς ἡρώτησα.
Ἐγὼ δικαιώματα ἴδως ὅπως σᾶς ἐπιβάλω σχέδιον δια-
γωγῆς, ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ ὅτι μοὶ φάνεται ἀμφίβολον τὸ
ἄν θὰ συγηνεῖται νὰ μοὶ ὑπακούσηται εἰς ὃ τι δὲν θε-
λετε, πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐκβιάσω,
εἰμὶ προκειμένου πρετοὶ ἐνὸς μόνου ζητήματος, ὡς
πρὸς τὸ ὅποιον ὅμως, σᾶς προειδοποιῶ, θὰ φανῶ
ἀδυσθάπτος. ‘Εξηγοῦμαι ἀμέσως. Θέλω ἐν πρώτοις
νὰ διακανονίσω ἄλλους τινάς δρουσ, καὶ νὰ σᾶς ἀ-
πευθύνω ἐρωτήσεις τινάς ἐπιθυμεῖται νὰ μοὶ απαν-
τηποτε;

Μετ’ ἀποτροπάιον ἀταραξίας καὶ διὰ φωνῆς πα-
γετῶδους ἔκεινην ἀπήντησεν:

— Έρωτάσθε.

— Εσφαλον ἐγώ ποτε πρὸς ὑμᾶς;

— Ποτέ, οὐδέποτε.

— Ἰναντιώθην ποτὲ πρὸς τὰς κλίσεις σας, πρὸς
τὰς ἐπιθυμίας σας, πρὸς τὰς φαντασιοπλοξίας σας
ἀκόμη;

— Οχι.

— Δὲν ἔργαξα πᾶν τὸ ἐπ’ ἐμοὶ ὅπως σᾶς παράσχω
εὑδαιμονίαν δῆσην ἕτοι δυνατὸν νὰ ποθῆση;

— Ναι.

— Δὲν ἀπεκτήσατε ἀπὸ δεκαεξήν ἕπον ἑτῶν τέκνον,
τὸ δρόπιον ἐπρεπε βεβαιῶς νὰ κατέχῃ εἰς τὴν καρ-
δίαν σας δλόκληρον τὸν χθόνον, δην ἐγώ, στερούμενος
πάσης ἀξίας ἀναμφίβολως, κατέλειπον κενὸν ἐν
αὐτῇ;

“Ηδη ἡ Λουίζα ἔσιγα· τὰ κεῖλη αὐτῆς ἔρριγησαν
καταπνίγοντα βαθὺν στόνον καὶ ἐντὸς τῶν μαύρων
αὐτῆς ὅμμάτων διέλαμψαν πυκνὰ δάκρυα. Ἄρδη γε
ἡ μητρότης ἀφυπνουμένην ἐντὸς αὐτῆς, τὴν κατῆ-
σχυνε θλιβερῶς τῇ στιγμῇ ἔκεινη, ἢ μὴ συνεκίνει αὐ-

τὸν μᾶλλον ἡ ὁδυνηρὰ ταπείνωσις ἐκείνου, δην εἶχε
πληξει τόσφ σκληρῶς;

— ‘Εκλαμβάνω τὴν σιωπὴν ὡς κατάθασιν, ἔξικο-
λούθησεν ὁ Δαβὶδ. Λοιπόν, ἐν φ σᾶς ἐθώπευεν οὐ-
τῶς ὁ σύζυγός σας, ἐν φ σᾶς ἡγάπα τόσον ἡ θυγά-
τηρ σας, τί ἐλειπεν ὅπο τῆς εὐδαιμονίας σας, τί
ἐξῆλθετε ὅπως ἀναζητήτητε ἐκτὸς τοῦ οἴκου;

Αὐτὴν ἑνέμεγνεν ἐν τῇ σιγῇ οἰονεὶ πιεζούμενη, ἐκεῖ-
νος δὲ αὐστηρῶς ἐπανέλαβε:

— “Ω, ἀπαντήσατε, ἀπαντήσατε καθαρῶς! ἐπι-
θυμῶ νὰ μάθω δοπία τις εἰσθε ὑμεῖς, διότι χθὲς ἀνε-
κάλυψα ἐν ὑμῖν ἀλλοιαν γυναικα, περὶ τῆς ὁποίας
θέλω νὰ διαφωτισθῶ εὐκρινῶς.

Μοὶ φάίνεται ὅτι, ἐλλείψει τιμιότητος, ἐτηρήσατε
τούλαχιστον ἐλευθερίαν χαρακτηρίσος. ‘Ομιλήσατε!
δὲν πιστεύω δτι σᾶς ἀπαγορεύεται τοῦτο ἡ αἰδώς! ..
Εἰπατε, τις μάνια ισχυροτέρα τῆς ἀφοσιώσεως μου,
ισχυροτέρα τῆς στοργῆς τῆς θυγατρός σας καὶ τοῦ
πρὸς δεαυτὴν δεβαυμοῦ, σᾶς παρέσυρεν ὅπως τὰ
πάντα θυσιάσητε;

Αἰφνιδία πορφύρωδις διεχύθη ἐπὶ τοῦ μετώπου
τῆς Λουίζης, οἱ δόκιμοι τῆς κατήστραψαν φλόγας,
ὑπὸ πυροῦ δὲ τίνος ἐνθουσιασμοῦ παραφερούμενη
ἀνεβόπεις σθεναρῶς.

— Εκεῖνο ὅπερ ἡγάπουν μέχρι τοῦδε, ἔκεινο ὅπερ
εἶναι ισχυρότερον τοῦ καθήκοντος, τῆς θηροσκείας,
τοῦ θανάτου ἀκόμη, ἔκεινο ὅπερ εἶναι τὸ μόνον ἀ-
γαθὸν ἐν τῷ βίῳ;

— Ο “Ἐρως! . . . Ιδού.

‘Αγρία ὁδύνη ἐσπάραξε τὴν καρδίαν τοῦ δυστυ-
χοῦς σύζυγου, ἀλλὰ ἐν τούτοις διέμεινεν ἔτι ἀδρόγυ-
πτος ὁ τάλας πρὸ τῆς γυναικὸς ἔκεινης τὴν ὁποίαν,
καίτοι πτώση περιπαθῶς εἶχεν ἀγαπήσει, οὐδέποτε
δῆμας, φεῦ! κατώρθωσε νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ τὸν μέθην
τοῦ εὐλαβοῦς αὐτοῦ ἔρωτος.

Κατηράσθη μόνον τὸν ἀδικίαν τῆς φύσεως, πῖτις,
πρὸς δυστυχίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, δὲν συνέδε-
σεν ἀδιασπάστως τὸν ἔρωτα μετὰ τοῦ πλούτου, ἀλ-
λὰ ἐπιτρέπει πολλάκις εἰς τὴν γυναικὰ νὰ γίνηται
μήτηρ, μηδὲν τὸν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν γνωρίζου-
σα· καίτοι δὲ ἡ παραφορά, πῖτις ὥθει τὴν Λουίζαν
ὅπως ὄμολογὴ τὸ στυγεὸν ἔγκλημά της μετὰ τοῦ
πεισματῶδους κυνισμοῦ ἔκεινου, ἐπέχυνεν εἰς τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ δηλητηρίου ἄλγος, διαμένων ὅμως κύ-
ριος ἐαυτοῦ μεγαλοψύχως ἐκρινεν αὐτὴν ἕττον ἡ
κατ’ ἀληθειαν ἔνοχον. ‘Ισως ἡγάπα αὐτὴν ἀκόμη
τόσον, ὥστε, παρὰ τὸν ἔκπτωσιν της, ἐπόθει ἐνδο-
μύχως ν’ ἀθωώσῃ αὐτὴν!

Θέλετε λοιπόν, ἐπανέλαβε, νὰ μὲ διαβεβαιώ-
σητε διὰ τῆς φράσεως ταύτης ὅτι ἡ διαγωγὴ ὑμῶν
οὐδὲ κατὰ κεραίαν θὰ μεταβληθῇ ἐν τῷ μέλλοντι,
καὶ ὅτι θὰ ἔχακολονθῆτε ὑποτάσσουσα τὰ πάντα εἰς
τὰ νέα ὑμῶν αἰσθήματα;

‘Η ἔνοχος ἐτίησης σιγὴν, ώστε ὁ ἀγών, δην κατέ-
βαλε πρὸ δηλίγου ὅπως ἔξομολογηθῇ θρασέως, εἶχεν
ἔξαντλησει πᾶσαν αὐτῆς ισχύν.

— Πρέπει νὰ ἐννοήσητε, εἶπε πάλιν ἐκεῖνος, ὅτι,
ἄν ἔξηγοῦμαι μεθ’ ὑμῶν τόσφ παγετωδῶς, ἐννοοῦ,
πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς μετριοπαθείας μου, νὰ τύχω
παραχωρήσεων τινῶν παρ’ ὑμῶν. Δὲν πιστεύω δτι
μὲ νομίζετε σύζυγον ἐπιεικῆ περὶ τὰ τοιαῦτα, αἱ

σθάνεσθε δὲ καλῶς ὅτι, χάριν μόνου τοῦ συμφέροντος τῆς θυγατρός μου προσπαθῶν νὰ καταπνίξω τὸ σκάνδαλον παντὶ σθένει καὶ ἐπὶ θυσίᾳ ἔτι τῶν νομιμωτάτων δικαιωμάτων μου, ἀπαίτω ἔνεκα τούτων νὰ μοὶ δώσῃτε ἀδόκαλεῖς ὑποσχέσεις διὰ τὸ παρόν καὶ διὰ τὸ μέλλον.

— Οποίας ὑποσχέσεις;

Τὰ χεῖλαν τοῦ Δαβὶδ συνεσπάσθησαν πικρῶς, ὡσεὶ αἱ λέξεις ἃς ἔμελλε ν' ἀρθρώσῃ τῷ ἀπέσπων τὴν καρδίαν ἀπὸ τοῦ στήθους.

— Οτι θὰ διαρρήξητε ὁριστικῶς πᾶσαν σχέσιν μετὰ τοῦ . . .

Δὲν ήδυνήθη νὰ εἴπῃ: «μετὰ τοῦ ἐραστοῦ σας!» Τὸ θάρρος αὐτοῦ ὀλονὲν ἔξιντλεῖτο, καὶ ὁ φρικῶδης ἀπελπιδός κατεκυρίευσεν αὐτοῦ καὶ πάλιν, καθ' ὅσον ἥγανιζοντο κατὰ τῆς ἀκροτάτης αἰχρότητος, αὐτός, ὁ τόσῳ ἔντιμος, ὁ τόσῳ εὔθυνος. Καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ παγεροῦ ρίγους, ἔκλεισε τὸ ὅμμα, ὥστας κανὸν ἐπὶ στιγμὴν παύσῃ βλέπων τὸ εἰδεχθὲς αὐτῆς θέαμα. Τότε διὰ μέσου τῶν βόμβων, οἵτινες ἔθραυσον τὴν ἀκούν του, ή λαλιὰ τῆς γυναικός του διῆλθε προφέρουσα τὰ ἔντονα τρομερά.

— Πρὸς τί ν' ἀναλάβω ὑποχρέωσιν τὴν ὥσπειαν δὲν εἶμαι βεβαία ἀν θὰ δυνηθῶ νὰ τηρήσω; δὲν ἔξαρτῶμαι πλέον ἀπ' ἐμαυτῆς. Υπὸ ἐν μόνον νεῦμα, ὑπὸ μίαν μόνην πρόσκλησιν θ' ἀνεχώρουν ίσως ἐντεῦθεν.

Τὰ βλέφαρα τοῦ δυστυχοῦς ἀνδρὸς διποικύθηναν σπασμωδικῶς, καὶ ἀνέτεινε τὸ κεκυρωμένον αὐτοῦ σῶμα. Ὁλη ἡ ἀγία τῆς καρδίας αὐτοῦ τιμὴν ἀπήστραψεν ὡς φλόξεις ἐν τῷ βλέμματι του, ἀνυψών δὲ τὸν βραχίονα πρὸς τὴν θύραν, ἀνέκραξε.

— Φύγε λοιπὸν τώρα, εὐθὺς!

Εὐπειθὴς ἐκείνης πρέσβητος βαδίζουσα πρὸς τὴν ἔξοδον, μετὰ τεταπεινωμένου μετώπου ὡς ὑπνωτισμένον ὄργανον ὑποβολῆς, ὑπεικον εἰς θέλησιν ισχυροτέραν τῆς ἕαυτοῦ. Ἀλλ' ἐκείνος, ἅπαξ ἔτι καταλαμβανόμενος ὑπὸ οἴκτου;

— Λουΐζα, εἶπε, πρόσθεξε! τὸν οἴκον τοῦ συζύγου σου, τῆς θυγατρός σου καταλείπεις, καὶ σπεύδεις πρὸς τὸν οἴκον ἐνός ξένου. . .

Μηδὲν ἀποκρινομένη, ἔστη· ἥρκει ἐν τῷ κοριδίμῳ ταύτῃ τοῦ βίου της φάσει μία καὶ μόνη ἀσθενής φοπή ἐπὶ τοῦ ταλαντευομένου νοός της, ὥστας κινήσῃ αὐτὸν εἰς διστάγμαν.

— Οφείλω νὰ σὲ διαφωτίσω τελείως, ἐξηκούσούθησε, πρὶν ἢ διὰ παντὸς μ' ἔγκαταλείπης περιουσίαν δὲν ἔχεις οὐδόλως, διότι ὁ πατήρ σου δέτις δὲν συνεπάθει πρὸς ἐμὲ σ' ἐνύμφευσεν ἄνευ χρημάτων· ὅστε ὁ ὀλίγος κινητὸς καὶ ἀκίνητος ὅγκος τῆς προτικός σου θὰ ἴναι ὁ μόνος σου πλοῦτος, ἀν καταλίπης τὴν θυγατέρα σου. . . Σκέψαι ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν, πρὶν ἢ προσθῆς εἰς τόσον σπουδαῖας ὑλικὰς θυσίας χάριν ἀνθρώπου, τοῦ ὥποιον τὰς προθέσεις ἀγνοεῖς. . .

— Υπὸ τὸ ἀκουόμα τοῦ ὑπαινιγμοῦ τούτου, ὅστις ὡς βέλος ταχὺς καὶ ὀξὺς εἰσέδυσεν εἰς τὰ βάθη τοῦ νοός της, ἢ προδότις ἀνέκραξε δι' ὀργιλῆς φωνῆς.

— Τί σημαίνει τοῦτο;

— Ο Δαβὶδ κατανοίσας ὅτι κατίσχυσεν αὐτῆς ἐν μέ-

ρει, προσέλαβε παγετωδέστερον ἔτι ὕφος, ὥστας ἔτι μᾶλλον ἐπωφεληθῆ.

— Σημαίνει τὸ ἔντονος: ὅτι ἡ πλειονότης τῶν ἀνδρῶν εἶναι ὅπληστος πρὸς γυναικας πλούσιας, αἰτινες κολακεύουσι καὶ τὴν ματαιότητα καὶ τὸν ἔγωγες μόν των ἀπόγονούς την ὅπλον οὐδόλως σύμμορφοῦται πρὸς πενιχρὰν ἔστιαν πρὸς ἀνάξιον πλαισίον, ἢ δὲ ἄμεσος συνέπεια τῆς ἀπογονεύσεως ἀπατηθέντος φίλοιδόνου εἶναι βεβαίως ἡ ἔγκατάλειψις. Λουΐζα ἀκουόδην με, βαίνεις πρὸς τὴν μεταμέλειαν, θὰ γείνῃς δυστυχίας! . . .

Αὕτη ἀνέφωνης παραφόρως.

— Αἱ! ἔστω θὸς ἐκδικηθῆ!

— Δὲν θέλω ἔγω τοῦτο.

— Τί θέλεις λοιπὸν;

— Θέλω νὰ σώσω τὴν κόρην μου, νὰ σώσω σὲ τὴν ιδίαν! εἶπεν ἐκείνος ἐνῶν τὰς κεῖσας ἱκετικῶς. Περὶ ἐμαυτοῦ δὲν ὄμιλῶ, μὴ με λαμβάνῃς ὑπ' ὅψεις ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ ἀκουόδην μου· καταστρέφεις σεαυτήν, θυσιάζεις τὸ τέκνον σου! Τί θ' ἀπογείνη, φεῦ! ὅταν η μήτηρ του φύγη, ὁ Θεὸς οἰδε ποῦ; πῶς νὰ τῷ ἀναγγεῖλω τὴν φρικαλέαν, τὴν θανάσιμον εἰδούσιν ὅτι τὸ ἔγκατέλιπες; πῶς νὰ τῷ ἔξηγήσω διὰ τί καὶ χάριν τίνος; Θα κατασπαραχθῇ ἡ καρδία του, θὰ καταμόλυνθῇ ἡ διάνοιά του! . . . Σὲ ἱκετεύω, μὴ διαπράξῃς αὐτὸς τὸ κακούργημα! . . . μὰ τὴν τιμὴν μου, τὸ πρῶτον σφάλμα σου εἶναι μηδὲν πρὸ τοῦ νέου τούτου, εἰς δὲ μέλλεις νὰ περιπέσῃς. Η γυνὴ δύναται ν' ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα της, τοῦτο εἶναι βέβηλον, ἀλλ' ἔστω καὶ ἀδίκως, αἰτιολογεῖται· ἀλλὰ τὸ νὰ καταλίπῃ τὸ τέκνον της, δι! τοῦτο εἶναι παρά φύσιν, εἶναι διάνυτον, ὑπερβαίνει τὸ λογικόν. Σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ συμπεριφέρωμαι πρὸς σὲ ὡς πρὸς γυναικας ἄμμωμον, ἀν μείνης εἰς τὸ τέκνον σου! τὸ τέκνον σου, πρὸς Θεοῦ! αὐτὸς ὀφείλει ν' ἀπασχολῇ τὸ πνεῦμά σου ἔσφει, καὶ ὅχι ὁ κακούρητος ἐκεῖνος, ὅστις ἀνεστάτωσε τὴν διάνοιά σου, ὁ βάρος οὗτος ἐκείνος, τοῦ ὥποιου ριέπω τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν τῷ βλέμματι σου τὴν ὀλεθρίαν ἐπιφρονίαν! Εὔπρός ὁλίγον θάρρος, δολίγην υπερηφάνειαν! τί; ἀλλ' ἔαυτῆς θὰ φύθην πρὸς ἀνθρώπου τοιοῦτον· ἀλλ' ἐν πρώτοις γνωρίζεις ἀν θὰ σὲ δεχθῇ; Θὰ τῷ ἔγω γείνῃς φορτίον, ἀφον! . . . μὴ, γνωρίζω ἔγω καλῶς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν! . . . δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ σὲ βαρυνθῇ! . . .

— Ή ενοχος προσδικηθῆσα ὑπ' αὐτοῦ, ἀπίντης ψυχρῶς:

— Θὰ τὸ ἴδω τοῦτο!

Τότε ἐποίησε κίνημα λύσσης, εὐρίσκων αὐτὸν τόσῳ σκληράν, τόσῳ ἀγρίαν, τόσῳ ἄκαμπτον! Ήρμηνείει πρὸς αὐτήν, τὴν ἡρπασθεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἀπάθησεν αὐτήν εἰς τὸ μέσον τοῦ δώματος κράζων:

— Α! . . . ἀθλία! ἀληθῶς, κάλλιον νὰ σὲ φονεύσω! Θὰ μᾶς ἀτιμάσῃς ὅλους σύ! . . .

Ἐπὶ στιγμὴν προσεῖδον ἀλληλούς πνέοντες ἀρροτόνων μῆσος, μανιώδην δργήν· ή Λουΐζα ἐφοβήθη ὅτι ἔφθασεν ἡ θυσία της, ἀλλ' εἶτα εἶδεν ἀποκλίνουσαν κ' ἐλαττούμενην τὴν ἐκφρονα ἀπόφασιν, πῆτις ἐνέτεινε τὸν μῆσος τοῦ συζύγου αὐτῆς.